

LES DUES PRIMERES CONVOCATÒRIES DEL SEMINARI D'ESTUDIS CATALANS DEL VUIT-CENTS

GEMMA FABREGAT PALAU I ANNA LLOVERA JUNCA
Universitat de Lleida, Departament de Filologia Catalana
g.fabregat88@gmail.com, allovera@filcat.udl.cat

El 14 de desembre de 2012 tenia lloc el primer Seminari d'Estudis Catalans del Vuit-cents, una iniciativa vinculada a especialistes de diverses universitats que s'han proposat d'organitzar-la rotatòriament i de fer-la itinerant. Subscrivien la convocatòria del I Seminari Josep M. Domingo (Universitat de Lleida) com a coordinador, Biel Sansano (Universitat d'Alacant) com a secretari, Enric Cassany (Universitat Autònoma de Barcelona), Elisa Martí-López (Northwestern University), Josep Murgades (Universitat de Barcelona), Ramon Pinyol (Universitat de Vic), Rafael Roca (Universitat de València) i Magí Sunyer (Universitat Rovira i Virgili). La, diguem-ne, convocatòria fundacional feia record de l'anomenada Xarxa Temàtica de recerca sobre la Renaixença, impulsada el 1997 per Joaquim Molas i posteriorment per Pere Farrés, i explicitava el propòsit «de restituir-ne l'esperit amb la constitució d'un Seminari permanent interuniversitari [...] obert a especialistes i a curiosos i, ara, atent no exclusivament a temes literaris sinó també a les línies temàtiques i metodològiques dels estudis culturals».

El I Seminari, doncs, acollit en aquesta ocasió pel Departament de Filologia Catalana de la Universitat de Barcelona i realitzat en el marc dels projectes *Ecdòtica, llengua literària i poètiques: creació i crítica catalanes als segles XIX i XX*, de la Universitat de Barcelona, i *Renaixença i literatura, 1854-1898. Institució, representacions i identitat*, de la Universitat de Lleida, va tenir com a conferenciant convidat Joan-Lluís Marfany, que actualment centra la seva recerca en el segle XIX. Va presentar-hi la ponència *Varietats de la literatura catalana durant la primera meitat del segle XIX: què s'escrivia en català i per què*. Partia de les tesis defensades en el polèmic article «En pro d'una revisió radical de la Renaixença» (dins *Professor Joaquim Molas: memòria, escriptura, història*, II, Barcelona: Universitat de Barcelona, 2003), on subratlla l'impacte de la diglòssia en el desenvolupament de la literatura, rebutja el «mite» de la Decadència i qüestiona la consideració que usualment obtenen diversos textos en aquest agitat marc sociolingüístic.

El II Seminari tingué lloc el 15 de maig de 2013, al mateix lloc, amb els mateixos amfitrions, coordinador i secretari i els mateixos convocants (als quals s'afegia Albert Rossich, de la Universitat de Girona). Va prendre forma de taula rodona sobre l'obra magna de Max Cahner *Literatura de la Revolució i de la contra-revolució (1789-1849). Notes d'història de la llengua i de la literatura catalanes*

(Barcelona: Curial, 1998-2011, quatre volums en 5 toms). Els participants a la taula eren Joan Tres, deixeble i col·laborador de Cahner, que parlà de l'estat actual i les perspectives del projecte; Joan-Lluís Marfany, Ramon Arnabat i Albert Rossich, que oferiren diverses aproximacions i apreciacions crítiques a l'obra. Marfany va tractar del període comprès entre el 1789 i el Trienni Liberal; Arnabat del Trienni i finalment Rossich va exposar algunes consideracions sobre alguns dels textos més coneguts editats per Cahner dins *Literatura de la Revolució*, com *Lo Temple de la Glòria* o l'obra poètica de Puigblanch. Tots van coincidir a destacar la valuosa aportació que fa Cahner de materials poc coneguts i inèdits.

Tots dos seminaris van reunir un públic nombrós, el qual va ser convidat a assistir a la propera trobada, anunciada per al 13 de desembre de 2013 a la Universitat d'Alacant.